

Таке сприйняття ритму, порівняно з іншими елементами музики, створює унікальну атмосферу для кожної культури. Тому музика, яка звучить знайомою та рідною для одного слухача, для іншого може бути важкою до сприйняття або навіть незрозумілою, хоча в обох випадках вона може мати споріднені характеристики.

Психологія музичного сприйняття є складним процесом, у якому важливу роль відіграють як фізіологічні, так і культурні та особистісні чинники. Сприйняття музики залежить від багатьох факторів: досвіду людини, її соціального оточення, а також від того, які емоційні асоціації викликають певні звуки чи мелодії. Людина не просто чує музику, вона взаємодіє з нею, інтерпретуючи її через призму власного досвіду та внутрішніх переживань.

Культурні чинники мають важливе значення у формуванні емоційної реакції на музику. Музичні традиції, ритмічні структури та інтонації, притаманні різним культурам, можуть викликати різні емоції в людей, залежно від того, у якому середовищі вони виростили. Звуки та гармонії, які одні люди сприймають як приємні чи заспокійливі, для інших можуть бути незнайомими або навіть тривожними, оскільки вони можуть мати інше значення в їхній культурі.

Особистісні фактори також відіграють важливу роль у сприйнятті музики. Індивідуальний досвід кожної людини, її емоційний стан та психологічні особливості впливають на те, як вона реагує на музику. Мелодії, що асоціюються з важливими подіями в житті, можуть викликати сильні емоції та спогади, що робить музику потужним інструментом для вираження внутрішніх переживань і почуттів.

СЕКЦІЯ:

ХОРЕОГРАФІЧНЕ МИСТЕЦТВО: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

К. Бортник, К. Островська

БАГАТОГРАННІСТЬ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ РАФАЇЛА МАЛИНОВСЬКОГО

K. Bortnyk, K. Ostrovska

THE MULTIFACETEDNESS OF THE CREATIVE PERSONALITY OF RAFAIL MALYNOSKYI

Народний артист України Рафаїл Малиновський є визначною постаттю в історії мистецтва народно-сценічного танцю України, а його особистість посідає чільне місце в когорті найзнаковіших хореографів України. Утім, його творча діяльність практично не проаналізована в науковому дискурсі, а його внесок в українське хореографічне мистецтво має важливе значення й потребує ґрунтовного аналізу.

Отримавши освіту в Житомирському культурно-освітньому училищі (нині — Житомирський фаховий коледж культури і мистецтв імені І. Огієнка) та Краснодарському державному інституті культури (нині — Краснодарський державний університет культури і мистецтв) (1968–1972 рр.), Р. Малиновський працював спочатку на хореографічному відділенні в рідному училищі, одночасно відроджуючи славу Поліського ансамблю пісні і танцю «Льонок» (з 1972 р.) разом з молодим диригентом — випускником Одеської консерваторії Іваном Сльотою. Р. Малиновський повністю реалізував себе на посаді головного балетмейстера «Льонка», де поставив свої перші легендарні композиції: «Господиню», «Калину», «Ойру», «Польку-веселинку», «Скакуху», «Шир» та інші. Саме тут і почав

викристалізовуватися неповторний балетмейстерський стиль Р. Малиновського: самобутній, з оригінальними ритмічними малюнками та новаторським баченням сталих засобів українського народно-сценічного танцю.

У 1986 р. Р. Малиновський залишає посаду головного балетмейстера «Льонка» та зосереджується на педагогічній роботі в училищі, на базі якого організовує хореографічний колектив «Унава», де створює експериментальні роботи в різних жанрах: історичну легенду «Древлянська Русь», ліричний поліський козачок «Калинонька», обрядову сцену «Калита», кантату «Карміна Бурана», хореографічну новелу «Невісточка», сучасну поліську польку «Посмішечка», танець-гру поліських пастухів «Шапкур» тощо. Ансамбль стає справжньою творчою лабораторією, де учні не тільки опановують виконавські навички, а й здобувають балетмейстерський фах, отримуючи знання та досвід з запису, розшифровки танцювального матеріалу та його сценічної обробки.

З 1987 р. Р. Малиновський обіймає посаду балетмейстера-режисера фольклорного ансамблю національного обряду «Родослав», робота в якому збагатила творчий доробок майстра: він виступив зберігачем поліського танцювального фольклору, записавши низку старовинних українських народних танців, таких як «Зайонці», «Коваль», «Лінцей», «Мазур», «Полька-немка», «Риндзя», «Яків» та багато інших. Саме в «Родославі» відбувається остаточне становлення митця, адже тут його талант знаходить найбільший прояв: поряд з балетмейстерськими пошуками та самобутньою стилістикою, повноцінною та професійною реалізацією хореографічних задумів, Р. Малиновський сягає рівня справжнього майстра, чії твори стають незабутнім сценічним дійством, що репрезентує старовинні обряди українського Полісся.

Ще однією гранню таланту Р. Малиновського є його робота над хореографічним рішенням музичних вистав («Баядера», «Вільний вітер», «Запорожець за Дунаєм», «Сільва», «Циганський барон» тощо) на сценах українських та зарубіжних театрів, а також створення ним авторської версії балету «Кармен-сюїта».

Отже, Р. Малиновський завдяки своїй багатогранності, професіоналізму та ретельному зануренню в дослідження танцю посідає гідне місце в українській хореографічній культурі, оскільки його творчий доробок поєднує самобутність і новаторство мови українського танцю, експериментальність і різножанровість, а головне — дбайливе ставлення до автентичних зразків поліського танцювального фольклору. Завдяки своєму балетмейстерсько-режисерському таланту, він створює справжні зразки українського танцювального мистецтва, а його педагогічні здібності дозволяють ретельно передати свій досвід наступним поколінням.

М. Бологов

«КОЛИ ЦВІТЕ ПАПОРОТЬ» ЯК ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИЙ ПРОЄКТ ХОРУ ІМ. Г. ВЕРЬОВКИ

М. Bologov

“WHEN THE FERN BLOOMS” AS AN EXPERIMENTAL PROJECT OF THE VERYOVKA CHOIR

Хор імені Г. Верьовки — це широковідомий український народний колектив, котрий вже більше 80 років представляє Україну та її культуру на вітчизняній та світовій арені. Унікальною художньо-мистецькою діяльністю хор допомагає